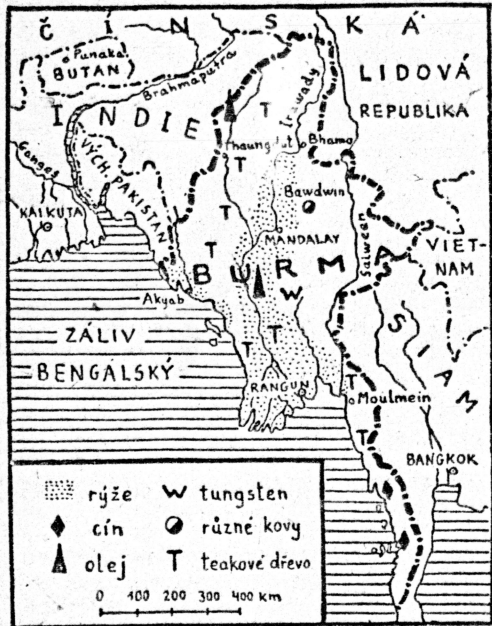

Burma je velmi významná země v jihovýchodní Asii. Má velmi důležitou strategickou polohu, neboť hraničí s Indií a Pakistanem, Laosem a Vietnamem, Siamem a Čínou. Za druhé světové války měla Burma velmi důležitou úlohu na Východě. Kromě toho má velmi bohaté zdroje. Je to čtvrtá největší pěstitelská země rýže a je na prvním místě mezi zeměmi, které rýži vyvážejí. Je také bohatá teakovým dřevem, naftou a jinými cennými surovinami jako je cín, olovo, zinek, uran a thorium.

Taková bohatá země s významnou strategickou polohou — je možné, že Mr. Attlee a spol. by ji klidně nechali vyvážet z koloniálního jha? Přeš 60 let byla Burma britskou kolonií. Za poslední války se jí zmocnili japonští fašisté, potom po japonské kapitulaci jí zase znovu obsadili Britové. Věnoval Mr. Attlee této zemi volnost takovou, že jejich 17 milionů obyvatel může se opravdu těšit z plodů svobody? Jako Burman mám právo říci rovnou, že Mr. Attlee je nestoudný pokrytec, když tvrdí, že Burma je nezávislá, a ve skutečnosti ta země se stále svíjí v poutech laburistického kolonialismu.

Po porážce fašismu na východě se britští vládcí vrátili do Burmy, ale shledali, že země se velmi změnila. Lid se spojil v jednotnou velikou sílu za odpor proti fašistům a tato síla byla nyní rozhodnuta žádat nezávislost. Kromě toho v těžkých letech, kdy „ochranné rány“ britského imperialismu zanechalo Burmu na milost a nemilost japonských nájezdníků, lid se mnohému naučil. Jednou z nejdůležitějších věcí byl objev jeho vlastní síly — moci sjednoceného lidu.

Ve velmi brzy po opětovném obsazení Burmy musili imperialisté uznat trpkou pravdu, že jejich předválečný způsob přímé koloniální vlády je jednou provždy vyřízen. Ale mozky, které sloužily věci imperialismu, se nedaly tak snadno deprimovat novou situací; spíše hledaly možná východiska.

Vůdci dělnické strany Velké Británie, která si tak přála „dát svobodu všem koloniím“, vynasílali novou strategii kamufláže a vytvořili nepřímou koloniální vládu. V Burmě služebníci magnátů z londýnských City rozehráli špinavé manévry, aby rozrazili jednotu lidu docela podle předválečné taktiky, podle hesla „rozděl a panuj“.

Mnozí vlastenci, kteří bojovali ve hnutí odporu proti fašistům, byli uvězněni pod tou či onou záminkou; mnozí to zaplatili životem. Na mnoha místech bylo odepráno i právo shromažďovací. Quislingové, kteří sloužili věci japonského fašismu, byli znovu uvedeni do svých vysokých úřadů; soustava dovozu, výroby i obchodu s důležitými druhy zboží byla řízena tak, aby bylo možno na její základně korumpovat. Agenti britského imperialismu se vetřeli do antifašistického lidového Svazu svobody a začali tuto organizační rozleptávat. Pravé křídlo se nechalo koupit, některé jiné složky kolísaly. Této příležitosti se užilo k vyloučení komunistické strany z tohoto Svazu, a to vedlo k osudnému rozštěpení sil bojujících za svobodu. Po velikém zmatku, desorganizační a teroru byla podepsána anglo-burmáská smlouva 17. října 1947.

Není pochyby, že na tomto papíře by se našlo mnoho vět, které vypadají dost ružově. Británie na příklad uznala nezávislost Burmy a odvolala všechna svá vojska, vzdala se i všech nároků na burmské území. Byl vyhozen i největší trumf, bylo dovoleno Burmě vystoupit z britského společenství národů.

Ale to ještě nebyl konec. Laskavost „dělnických“ vůdců šla ještě dále, neboť slíbili, že pomohou Burmě „konsolidovat její nezávislost“. A tak byla do smlouvy vložena zmínka, že jen Británie má Burmě pomoci vycvičit novou burmskou armádu. Burma nesmí k takovým věcem zvat jakýkoli jiný stát. Smlouva také dala britským vojskům právo vstoupit na burmské území za mnoha okolností, které nemusí být vždy prospěšné zájmům burmského lidu; smlouva otevřela burmské přístavy a letiště pro britské ozbrojené síly, které jich mohou užívat. Kromě toho Burma musí zůstat v librovém bloku. Burma musila udat své „staré dluhy“ Británie a Indii, které dosahují 100 milionů liber. Smluvní strany pokládaly za oprávněné, že britské koloniální výdaje v Burmě, jimiž země nezískala nic než utrpení, zaplatí burmský lid.

Potom byla prohlášena „nezávislost“ Burmy oficiálně 4. ledna 1948. A po „vyhlášení nezávislosti“ bylo možno skutečně pozorovat v Burmě mnohé změny. Britský guvernér odešel a burmský prezident se nastěhoval do vládní budovy. Britská vlajka byla stažena a zavlála nová vlajka. Stát dostal novou pečeť, několik velvyslanců a Mr. Attlee věnoval nové auto. Obilí pro

presidenta a ministerského předsedu. A potom... to už bylo všechno. Pro britské společnosti zůstala Burma stejně soukromou kapsou, ve které mohly hrabat, jak chtěly. Burma je dnes stále vojenskou základnou strážející války.

Britská vojenská mise ve skutečnosti v Burmě řídí operace proti lidovému hnutí. Britští tajní agenti, jako plukovník Tulloch a „novinář“ Campbell, zosnovali v zemi ošklivé plotičky, aby rozničili domácí války mezi Kareny a Burmany. „Bývalí“ vojáci, jako major Pass, major Evans a lieutenant Barber, skutečně veleli některým složkám „povstání Karenů“, až je zajala lidová osvobozovací armáda Burmy.

Britští páni dbali po pečlivých přípravách, aby moc byla odevzdána určité skupině burmských „vůdců“. V čele této bandy byl Thakin Nu, známý po celé Burmě přezdívkou „Nábožná kočka“. Tento předseda vlády vždycky přemítal o politice a hlasitě toužil, aby mohl vstoupit do tohoto velekněžského zaměstnání. Občas uměl vystrčit ostré drápy a dnes se po osvobozených i bojujících oblastech Burmy zpívají písničky a hrají veselé výstupy o této Nábožné kočce. Anglo-burmáskou smlouvu podepsal tento Quisling a prodal zemi britským monopolistům.

Za vlády Thakina Nu se vlivem odborných porad velikých pánů zhoršovaly životní poměry mas a nezaměstnanost stoupala. Stoupaly rovněž ceny, ale mnohem rychleji než mzdy, neboť ceny dosáhly průměrně 900 procent předválečné úrovně, kdežto mzdy jen 300 procent. Když vypukla stávková hnutí, byla potlačena vojenskou silou.

Takový je pravý stav věci v Burmě tři léta po vyhlášení t. zv. nezávislosti. A Mr. Attlee tvrdí, že Británie dala Burmě svobodu. Imperialisté nikdy nedají svobodu kolonii — za svobodu se musí bojovat a svoboda se musí vybojovat. To právě Burma dělá od té doby, co se jasně projevil bluff Mr. Attleeho.

Burmští lidé se nedali oklamat triky cizích kolonialistů a svých vlastních zrádců. Hned po podpisu anglo-burmáské smlouvy propukla silná hnutí po celé zemi. 28. března 1948, když vláda nastoupila proti všem demokratickým organizacím, odpověděl lid na tuto výzvu zbraněmi.

Dne 24. března 1949 dosáhl lid velikého vítězství. Vytvořila se jednotná lidová fronta jako sjednocené středisko všech revolučních sil a utlačovaných tříd. Byla to veliká rána pro britské loutky jak politicky, tak vojensky. Všechny revoluční síly se seskupily kolem Thana Tuná, milovaného vůdce burmského lidu.

Vládní oddíly t. zv. „jednotné síly“ řádily po všem venkově, pálily, drancovaly a pustošily. Prohlašovaly jednoduše, že vesničané jsou „rudí“, stavěly je do řad a střelily kulometem. Avšak tato vláda teroru nezastrašila hrdinský burmský lid a nepodrobila jej. Naopak revoluční síla vzrostla v každém směru.

Podle prohlášení hlavního štábu lidové osvobozenecké armády z 25. srpna 1949 bylo osvobozeno přes 71.000 čtverečních mil, na nichž stáhl

přes 6 milionů obyvatel. Je důležité si uvědomit, že těchto čísel se dosáhlo něco málo po tom, co osvobozovací boj trval jeden rok. Mezi osvobozenými oblastmi jsou nejrůznější údolí celé země.

Jakmile byla osvobozena nějaká vesnice nebo město, nastupily lidové správní výbory místo dosavadní byrokracie. Podle posledních zpráv se konaly ve všech větších obcích volby a lid začíná zřizovat lidové demokratické státy.

Za správného vedení komunistické strany a lidové demokratické fronty, které řídí statečný vůdce mas Than Tun, pokročila Burma vpřed. V každé obci každý obyvatel bez ohledu na věk, ať už je přes 60 nebo mu ještě není 12, všichni přikládají ruku k dílu na veliké věci osvobození vlasti.

Proti takové síle, proti takovému gigantickému povstání lidu nic nezmohou kulky z Velké Británie, rupie z Indie, Pakistanu a Ceylonu, dolary ze Spojených států amerických, nebo habnebné demagogické triky, připravené v londýnských City a uskutečňované domácími zrádci. Úsilí zahraničních kapitalistů o podporu zbankrotělé „burmské vlády“ bude marné.

Neboť burmský lid není sám. Je pravda, že nedostal zbraně a munici ze zahraničních zemí, jako je dostali zrádci; všechny zbraně, které má, si musil vydobýt na bojích. Ale jeho cesta ke slávě přece jen není osamělá, neboť s ním jdou bratři a sestry. Zápas Burmy nelze oddělit od boje ve Vietnamu, v Malajsku nebo v Koreji. Burma však také bojuje za lid Spojených států a Velké Británie.

Skutečnost, že Burma a její lid patří k táboru milujícím mír, lze ukázat na dvou příkladech. Především burmská vláda podporovala podle vzoru svých pánů americkou agresi v Koreji, ale hned v prohlášení o tom si musila stěžovat, že pro vnitřní situaci v Burmě nemůže poslat Mac-Arthurovi žádnou hmotnou pomoc. Ta „vnitřní situace“ zřejmě znamená ten veliký zápas, který je zárovec přispěvkem burmského lidu k boji lidu korejského. Potom lze uvést, že světové mírové hnutí našlo v Burmě odezvu. Ačkoli se burmská vláda pokusila odvrátit pozornost lidu vyhlášením demagogického plánu „Míru do roka“, což vlastně byla eufemistická ofensiva proti povstání lidu, nepodařilo se to. Světové mírové hnutí vzplálo nejen v osvobozených oblastech, ale přímo před nosem ministerského předsedy Thakina Nu. Podle posledních zpráv — ještě neúplných — bylo sebráno přes 3.150.000 podpisů stockholmské výzvy.

Ať jakkoli by magnáti z City a jiní cizí monopolisté chtěli pomáhat loutkové vládě, nakonec zvíťazí lid. I v neosvobozených oblastech projevil lid málo zájmu o tu žertovnou „nezávislost“ Burmy a čeká na den osvobození celé země. Zatím ovšem Thakin Nu a jeho banda stále ještě vládne Burmě jménem britských kolonialistů. Stále křičí, že Burma je nezávislá a 4. ledna neostyšně slavili „třetí výročí“. Ale lid s důvěrou kráčí vpřed po správné cestě, kterou mu ukázal Sovětský svaz. Slavné vítězství čínského lidu znovu posílilo jeho naděje.

LIDOVE' NOVINY

(" PEOPLE'S NEWSPAPER " , CZECH LANGUAGE
DAILY) 11 February 1951